

REDAKTORIAUS SKILTIS

Kun. Nerijus PIPIRAS

Ižengę į lapkričio mėnesį, susiduriame su gyvenimo trapumu. Baugiai atrodo vis greičiau skriejantis laikas. Nejučia suvoki, jog viskas praeina, jog tai, ką kūrei, kuo vyleisi ir tikėjai, tėra taip trapu. Tačiau ir viltinga. Man lapkričio mėnesio pradžia be galo graži: rudens tamsioje daugybė liepsnelių. Traپیų, tačiau nepakartojamų – kaip ir gyvenimas, įgaunantis prasmę žvelgiant į Prisikėlusįjį, einant Jo kryptimi. Tai simbolizuoja ir žvakutę ant žmogaus kapo. Ižengėme į lapkritį su malda Motinai. Jai, Jos užtarimui paveskime buvusius ir esančius. Juk Jos ranka taip reikalinga, kad nepaklystumė, kad susiorientuotume baisumų ir nesantarvės paženklintame laikmetyje. Keliausime per lapkričio mėnesį, ne tik jausdami po kojom šnarantčius rudens lapus ar sveikindamiesi su pirmosiomis snaigėmis, keliausime pasidabinę viltimi, kuri niekada neturi dingti nuo krikščionio veido. Ir ta malda, ta žvakutės liepsna, su kuria pradėjome lapkritį, tejungia mus visus su DANGAUS NAMAIS!

Jūsų rankose lapkričio mėnesio parapijos laikraščelio numeris. Vėl dalijamės žodžiais. Vėl svarstome didžius dalykus, vėl lyg puslapį po puslapio atverčiame be galo paslaptinę rytojų, rytojų, kurį gauname kaip dovaną. Šiame numeryje, šiose keliose eilutėse, pačiuose paprasčiausiuose žodžiuose, visi kartu pasvarstysime apie mokyklos ir Bažnyčios santykį, bandysime prisiminti kai kuriuos dalykus, susijusius su Šv. Komunijos priėmimu, svečiuosimės pas parapijietį Gytį Ramošką. Ir .. tiesiog keliausime tuo pačiu rudens taku. Tad tegul toks – kuklus „kaip dvi kapeikos“ – žodis praskaidrina tamsius lapkričio vakarus.

P.S. Kviečiame parapijos laikraščelyje ir Jus, mieli parapijietiniai, skaitytojai, dalytis savo įžvalgomis, kūryba – žodžiais, kuriems, pasak poeto Kęstučio Genio, „reikia sugrąžinti skaistumą pirmutinį“.

PARAPIJOS INFORMACIJA

Vietoje katechezės: Kaip dažnai galime priimti Šv. Komuniją?

Kai kam gali atrodyti keistas toks alternatyvus klausimas. Juk visuomet mums iš sakyklų aiškino, kad, dalyvaujant šv. Mišiose, labai patartina priimti ir Komuniją, nes tai yra šv. Mišių dalis. Per šv. Mišias nepriimant Komunijos gali atrodyti, kad dalyvavimas Mišiose nėra visiškai tobulas, atrodo, lyg kažko trūktų. Tai yra tiesa.

Kaip Senajame Testamente žydai, aukodami Dievui avinėlį, jį iškepėdavo ir patys valgydavo, taip ir Naujojo Testamento Avinėlis – Kristus yra Dievui aukojamas ir žmonių priimamas. Žmogus su Kristumi susijungia ir kartu su juo aukoja Dievui save patį. Tai yra tikrai gražu ir prasminga. Tai yra lyg tam tikras Kristaus įsikūnijimas žmoguje, o žmogaus – Kristuje.

Visiškai smerktina ir atmetama kai kurių žmonių nuomonė, kad, dažnai priimant Komuniją, ji žmogui nedaro įspūdžio, tampa lyg per daug kasdieniška, o kai priimi vieną ar du kartus per metus, tai jauti didesnę pamaldumą, dvasinį pakilimą. Be abejo, tokia galvosena yra klaidinga, nes Komunijos priėmimo reikšmė ir vertė nepriklauso nuo jausmo, nuo sentimentų, bet nuo aiškaus supratimo, kas yra Komunija ir ką žmogui reiškia ją priimti.

Tad Komunijos priėmimas per šv. Mišias labai rekomenduotinas, bet vis dėlto norime labai rimtai pabrėžti, kad kartais žmogus nuo jos priėmimo turi susilaikyti, jeigu nesijaučia turįs gryną sąžinę, jeigu nėra jai tinkamai pasiruošęs. Norint vertai priimti Komuniją, yra dvi pagrindinės sąlygos: neturėti sunkios nuodėmės ir būti vieną valandą prieš Komuniją nieko nevalgius ir negėrus, išskiriant

paprastą vandenį. Žinoma, būtina pridėti dar ir trečią sąlygą – tikėti, kad priimi ne paprastą paplotėlio gabaliuką, bet patį Kristų, lyg pasislėpusį po duonos pavidalu. Jeigu tokio tikėjimo nėra, Komunijos priėmimas yra beprasmiškas ir neleistinas.

Dabar išpažinties mažai kas eina, bet Komunijos – beveik visa Bažnyčia. Galima manyti, kad kai kurie, nors nesijaučia pasiruošę, bet eina tik dėl to, kad eina ir kiti. „Nejaugi aš vienas pasiliksiu suolo, kai visi kiti eina?“ – sako jie. Bet jeigu jautiesi, kad dėl kurios nors priežasties negali eiti Komunijos, tai turėk drąsos pasilikti suolo. Juk niekas nežino, dėl ko tu neini, gali būti įvairių priežasčių. Negera, kai tvarkdariai, norėdami, kad viskas gražiai, tvarkingai atrodytų, beveik versta verčia iš kiekvieno suolo tvarkingai eiti prie Dievo stalo. Verčiau tenebūna tokios gražios tvarkos, bet tebūna kiekvieno žmogaus laisvė.

Taigi:

- Šv. Komuniją galima priimti kartą per dieną. Antrą kartą galima priimti, jei nepilnai dalyvavome šv. Mišiose (dėl ne nuo mūsų priklausančių priežasčių pavėlavome – atėjome jau dalijant Šv. Komuniją. Norint antrą kartą priimti, reikia dalyvauti šv. Mišiose ▶

▶ Vietoje katechezės: Kaip dažnai galime priimti Šv. Komuniją?

nuo pradžios iki galo; kai yra svarbi intencija (pvz., sužinome, kad kažkas atsitiko pažįstamam ir trokšdami už jį pasimelsti, jam pagelbėti dvasiškai, Komuniją priimame). Vengtina praktika pastoviai vėluoti į Mišias – nuolat ateiti tik tada, kada dalijama Komunija ir tuoj pat išeiti iš bažnyčios. Tuomet jau geriau nepriimti Komunijos;

• Patartina Komuniją priimti kartą per dieną. Negerai, kai, priėmę Ją vienoje bažnyčioje, lekiamo į kitą ir vėl priimame. Turi būti išlaikyta pagarba – tai nėra „bulvių košė su spirgučiais“, kurios, kiek noriu ir kada noriu, įsidedu. Juk ir kunigai yra įpareigoti per dieną aukoti vienerias šv. Mišias. Antrąsias kunigas aukoja atsiradus svarbiai pastoracinei

priežasčiai (eina kelias pareigas, aptarnauja keletą parapijų, pavaduoja kolegą ir pan.);

• Kad galėtume priimti Komuniją, reikia išpildyti tam tikras sąlygas: būti malonės būklėje arba neseniai atlikus išpažintį, išlaikyti valandos laiko prieš Komunijos priėmimą eucharistinį pasninką.

(*Parengta pagal Laiškai lietuviams, 1993, Nr. 5*)

SVEČIUOSE PAS...

Svečiuose ... pas aktyvų parapijetį Gytį Ramošką

Vilius MISEVIČIUS

Užsukęs į Gyčio Ramoškos butą Žemaičių gatvėje iškart pajunti, kad čia gyvena menišką dvasios šeimą. Ona Ramoškienė, M. K. Čiurlionio dailės muziejaus restauratorė, nepanoro, kad apie ją išsamiau būtų rašoma, tad bendravome tik su Gyčiu. Salone ant sienos pastebėjau estetišką kryžių su Kristaus Kančia ir kelis religinius paveikslus, o per kitą ilgą sieną spintose bei greta jų – gausybę knygų.

Gytis Ramoška

„Iki pensijos daugiau kaip tris dešimtmečius dirbau Lietuvos aviacijos muziejaus Aviacijos istorijos skyriaus vedėju. Teko užsiimti eksponatų paieška ir aprašymu, ekspozicijų formavimu, renginių su aviacijos veteranais ir jaunimu organizavimu, bendravimu su žiniasklaida. O mano laisvalaikio pagrindinis pomėgis – mūsų šalies aviacijos istorijos tyrimai LCVA archyve, bendraujant su senaisiais aviatoriais, straipsnių ir knygų rašymas“, – užsiminė 76 metų muziejininkas. Šiam autoriui priklauso keturios knygos ir daugiau kaip pusšimtis publikacijų apie Pirmosios Nepriklausomybės metų lietuviškus karo, susisiekimo, sportinius lėktuvus bei dabartinius lietuviškus sklandytuvus.

Pašnekovas kalbėjo, kad jo tėvai buvo baigę Vytauto Didžiojo universitetą: Marija – Medicinos, o Antanas – Technikos fakultetą. „Keturi seserys ir aš augome katalikų šeimoje, todėl visi buvome pakrikštyti, priėmėme Pirmąją Komuniją ir gavome Sutvirtinimo sakramentą. Man įsiminė katekizmo pamokos, kurias vedė tėvų namuose Žemaičių gatvėje vienuolė Elžbieta, taip pat Pirmosios Komunijos ceremonija Šv. arkangelo Mykolo (Įgulos) bažnyčioje bei nuotrauka su klebonu J. Preikšu, būsimuoju vyskupu. Mama paskatino, kad šioje šventovėje įsiliečiau į ministrantų gretas. Tą bažnyčią 1962 m. sovietams uždarius, ministranto tarnystę tęsiau Kristaus Prisikėlimo bažnytelėje, kurioje daugelį metų iki mamos žūties per autokatastrofą sekmadieniais meldavosi visa mūsų šeima. Beje, mano, visai mažo vaiko, dėmesį patraukė Stasio Ušinsko vitražai, kuriuos ir dabar, senatvėje, laikau genialiais. Žingsniuodamas į J. Jablonskio vidurinę mokyklą pro raudoną plytų bažnyčios kontūrus Žemaičių gatvėje, kur veikė radijo gamykla, pagalvodavau, ar kada nors čia bus atkurta bažnyčia – įspūdingas Lietuvos nepriklausomybės paminklas? Tos šventės teko laukti gana ilgai – tik 1997 m. dar pastoliais apramstytoje šventovėje aukotos pirmosios šv. Mišios...“, – kalbėjo Gytis.

Jo teigimu, tėvams yra dėkingas už auklėjimo akcentus ir nuolatinį aiškinimą, kad mūsų tėvynė Lietuva okupuota. Nemažai giminaičių buvo ištremti į Sibirą. Patriotiškumo ir meilės Tėvynei pradmenis jis gavo iš tėčio. Paauglystėje su sūneliu žingsniuojant į „Žalgirio“ krepšinininkų rungtynes Sporto halėje, A. Ramoška pasakojo apie Nepriklausomos Lietuvos prezidentus, jaunos mūsų valstybės pasiekimus, šalies kariuomenę ir apie 1940 metais įvykusią sovietų okupaciją. Namuose per smarkius trukdžius stengtasi išgirsti Amerikos balso pranešimus. O Dievo artumą jaunuoliui padėjo pajusti bičiuliai per diskusijas, krikščionišką literatūrą, kurią atgabendavo iš užsienio lietuvių emigrantai. Vienas iš senų draugų – mūsų parapijos pastoracinės tarybos narys Paulius Martinaitis prisiminė, kad su netolimu kaimynu Žaliakalnyje aktyviai dalyvavo įvairiuose savišvietos būreliuose. Iš užsienio gaunamos knygos buvo retos, o norinčių skaityti daug. Tad Gytis, dirbęs tuometinėje KPI kino studijoje ir naudodamasis ten turėta gera aparatūra, naktimis darydavo mikrofilmus, iš kurių nesunkiai buvo kopijuojamos pačios knygos. Jos ir kiti leidiniai puikiai praplėsdavo ir pagilindavo jaunuolių saviugdą, ir savo aplinkoje jie drąsiai bei argumentuotai atremdavo ateistinę propagandą. Beje, Gytis, kuris tuometiniame KPI studijavo architektūrą, savo meniniais gebėjimais talkino ir leidyboje. Jo kurti perspausdintų nelegalių knygų viršeliai, iliustracijos darė savilaidą estetiškai patrauklią, jos turinį suprantamesnį. Nelegaliame katalikiškose savišvietos būrelyje jaunimas aiškino Biblijos pagrindus. Ypač įsimintinos Justino Vaičiūno paskaitos katalikybės šviesoje. Išsamiau studijuotas Tomas Akviniėtis, katalikų filosofo Antano Maceinos raštai ir kt.

„Kas tokia iš tikrųjų yra Sovietų Sąjunga, įtikinamai atskleidė A. Solženicyno veikalas „Gulago archipelagai“. Kartu su bendraminčiais spausdinome mašinėlėmis ar elektrografinių „Eros“ aparatais, dauginome religinę

ir patriotinius jausmus ugdančią literatūrą. Raginami būsimąjį Kovo 11-osios akto signataro Algirdo Patacko, dalyvaudavome tokiuose viešuose renginiuose kaip Vytauto Didžiojo 550 mirties metinių minėjimas Trakų bažnyčioje, kuris labai suerzino KGB. Po jo mus tardė saugumiečiai, o nuo arešto ir deportacijos išgelbėjo tik įsisiūbavusio Sąjūdžio veikla. Vėliau, paraginti Kauno Šv. apaštalo Petro ir Povilo arkikatedros vikaro E. Bartulio (dabar vyskupo), sudarėme komandą ir jo būte įgarsindavome įvairių šventųjų herojus atitinkamose istorijose. Jos buvo rodomos vaikams diafilmuose bazilikoje. Už tai minėtas kunigas KGB rūpesčiu buvo ištremtas į Deltuvos parapiją, kurios bažnyčioje jis mudu su Ona sutuokė“, – akcentavo pašnekovas.

Kai prasidėjo Paminklinės Kristaus Prisikėlimo bažnyčios atstatymo darbai, Ramoškų šeima pirko ženklukus – simbolines plytas. Vėliau tuometinio klebono monsijoro Vytauto Grigaravičiaus paskatintas Gytis su žmona Ona savo lėšomis parėmė baziliką – tapo vardinio vitražo aukotojai. Šis aktyvus parapijetis su žmona kiekvieną sekmadienį meldžiasi mūsų bazilikoje, jį dažnai matome šventovėje procesijų metu nešant religinę atributiką. Ramoškų šeima keletą metų dalyvavo parapijos Šventojo Rašto studijų grupės užsiėmimuose. Žmona Ona, Pasauliečių basųjų karmeličių ordino narė, pastebima ir Gyvojo Rožinio draugijoje. Ji dažnai meldžiasi Kristaus Prisikėlimo mažojoje bažnyčioje, dalyvauja Švč. Sakramento adoracijose ir padeda puošti gelėmis šios šventovės altorius.

Ona ir Gytis Ramoškos išaugino dvi atžalas. Sūnus Martynas su žmona Laura jau daugiau kaip 20 metų dirba Čikagoje, jų šeimoje yra du sūnūs: aštuoniolikmetis Matas ir devynmetis Jonas. Dukra Jurgita (anglistė, filologijos mokslų daktarė, Vilniaus universiteto Kauno filialo docentė) su vyru Ramūnu (kariškis, teisininkas, karo Afganistane dalyvis) gyvena Kaune. Seneliai džiaugiasi, kad jie turėjo laimę prisidėti prie anūkių Mildos (24 m. medikė) ir Emilijos (18 m. moksleivė) auklėjimo religine dvasia.

O šį pasakojimą apie inteligentišką parapijetį Gytį Ramošką baigsiu kolegos Pauliaus Martinaitio žodžiais: „Visas Gyčio gyvenimas iki šiol eina vedamas šūkio „Dievui ir Tėvynei“. Net jo didžioji meilė aviacijai turi patriotinį kontekstą. Lietuviai visados veržiasi aukštyn. Gyčio gyvenimas yra sektinas iškilus kataliko inteligento pavyzdys, kuris lieka ištikimas Viešpačiui ir savo tautai bei jėgas bei gebėjimus skiria jos labui.“

PARAPIJOS INFORMACIJA

Paulius MARTINAITIS

Bažnyčia ir mokykla

Istorijoje Bažnyčia ir mokykla visada buvo greta. Lietuvoje taipogi mokyklos prie Bažnyčios ėmė kurtis tuojau po Lietuvos krikšto. Sovietų okupacijos laikais Bažnyčios buvo glojami įvairūs saviugdų būreliai, savišvietos grupės. Ryškiausi šioje veikloje buvo Eucharistijos bičiuliai.

Atgavus Nepriklausomybę tikybos mokymą mokyklose garantuoja Konstitucija, Švietimo įstatymas, Bendrosios ugdymo programos. Visos konfesijos vienokia ar kitokia forma rūpinasi jaunuomenės ugdymu, o gausesnės steigia privačius mokyklas, kurios teikia valstybės reglamentuotą akademinį lavinimą ir ugdo vertybines nuostatas savo konfesijos dvasia. Absoliuti dauguma žmonių, susijusių su ugdymu, pripažįsta, kad ugdymas turi būti holistinis, t.y. visuminis, apimantis dvasinį, protinį, fizinį ugdymą. Svarbi ir ugdymo aplinka, o ypač ugdytinį supantis trikampis – šeima, mokykla, Bažnyčia. Šeimos lūkesčiai, išplaukiantys iš jos gyvenimo prasmės ir tikslų, turi derėti su mokyklos pedagoginiu meistriškumu ir stiprinami Bažnyčios dvasinių turtų. Idealiu atveju šio trikampio provaizdis yra Švč. Trejybė, kurios asmenis apjungia tobulą meilę. Šiuo metu šis trikampis gerokai išsiderinęs. Šeimos silpnos, nedarnios, su dideliu meilės vaikams trūkumu. Mokykla nepajėgia kompensuoti šios nedarnos, yra varginama beprasme biurokratine veikla, o Bažnyčios galios harmonizuoti žmonių santykius nevertinamos. Užuoat suradus vienybės grūdą ateities kartų gerovės ir veiklos sėkmės vardan, pasipila vieni kitų kaltinimai ir visa švietimo sistema tegali pasigirti atskiromis mokyklomis, pavieniais mokytojais šviesuoliais.

Valstybė skendi amžinoje švietimo reformoje. Paskutinis jos žingsnis yra gyvenimo įgūdžių pamokos įvedimas. Praktikuojantiems katalikams savaime aišku, kad gyvenimo įgūdžiai įgyjami ne per pamoką, 45

minutes per savaitę, o gyvenant prasmingą gyvenimą bendruomenėje. Jos autoritetai, dvasiniai ryšiai tarp narių visais laikais buvo lemiamas ugdymo veiksnys. Šiuo metu net bendruomenės terminas keičiamas į socialinio burbulu terminą. Vargiai šis burbulas sugebės išugdyti asmenybes, apie kurias kalba ir pagrindiniai švietimą reglamentuojantys dokumentai. Laimei kiekvienoje mokyklinėje bendruomenėje atsiranda mokytojų, talentingai dirbančių pagal savo pašaukimą. Ypač svarbūs asmenybės ugdymui yra tikybos ir etikos mokytojai bei klasių auklėtojai. Tikybos mokytojams, kartais labai sunkiomis sąlygomis, pavyksta uždegti mokinių širdis krikščioniškiems idealams. Klasių auklėtojų veiklos sėkmė priklauso nuo sugebėjimo atidaryti auklėtinių sielos duris gėriui, t. y. kiek klasės auklėtojai pasiseka būti sielovadininku. Šiuose dalykuose gali puikiai talkinti Bažnyčios išminties versmės. Teko patirti, kaip įvairiose mokyklos problemose, kuriose yra skausmo, nevilties, padeda sielos žvilgsnis į apleistą Jėzų. Tai daug veiksmingiau negu begaliniai posėdžiai, protokolai, vaiko gerovės komisijos ir pan. Nuotolinis mokymas dviejų pandemijų metu puikiai parodė mokytojo asmens tiesioginio dalyvavimo ugdyme svarbą. Mokytojo talentingumą parodo ne jo išklaustų seminarų kiekis, sertifikatų šūsnis, o jo tiesioginis ryšys su mokiniu, šio ryšio dvasinė dimensija. Mūsų vartotojiškoje visuomenėje pradėjo trūkti mokytojų, nes trūksta žmonių, sugebančių pamilti vaikus, kurie dažnai būna su didelėmis sielos žaizdomis. Čia joks finansavimas nepadės, nes meilė už pinigus neperkama. Tačiau valstybės

pareiga talentingus mokytojus pakankamai materialiai aprūpinti. Bažnyčios ir mokyklos bendradarbiavimas, pritariant šeimai, įgalina apsiginti nuo įvairių aktyviai propaguojamų moralinių karikatūrų – genderizmo, partnerystės ir pan. Naujosios mokyklos Bendrosios programos akcentuoja šalia akademinio pasiekimų ir šešių kompetencijų ugdymą. Dvi iš jų – socialinė emocinė ir komunikacijos – tiesiogiai susijusios su artimo meilės įstatymu. Mokykla turės didžiulę ugdomąją jėgą, jeigu sugebės Dievo malonės lydimą Bažnyčios mokymo išmintį priderinti prie savo mokinių charakteristikų, šiuolaikinių gyvenimo problemų. Mokyklos bendruomenės narių saviugda, mokyklos kultūros įvairiausios formos, krikščioniškų vertybinių nuostatų išpažinimas šias kompetencijas išsiugdžiusius mokinius daro visavertėmis, stiprios dvasios asmenybėmis, sugebančiomis prasmingai gyventi visokiausiomis gyvenimo sąlygomis. Komunikacinėje kompetencijoje įsisavinant dialogo metodą, kurio sėkmė priklauso nuo bendraujančių asmenų santykio skaidrumo, tobuliausi pavyzdžiai yra Kristaus dialogai Šventajame Rašte.

Mūsų parapijoje yra dvi prestižinės gimnazijos (J. Jablonskio ir „Saulės“), dvi mokyklos spec. poreikių vaikams (silpnaregių ir neprisigirdinčių), viena pradinė „Rūtelės“ mokykla ir vienintelė Žaliakalnio progimnazija, kurios kontingentą daugiausiai sudaro mūsų parapijos vaikai. Joje sėkmingai mokosi ir būrelis ukrainiečių pabėgėlių vaikų. Nauja progimnazijos direktorė tęsia ilgametės vadovybės tradicijas, yra kupina naujų iniciatyvų. Šiomet pradėjo eiti progimnazijos laikraštėlis, mokslo metai prasidėjo šv. Mišiomis Kristaus Prisikėlimo bazilikoje. Žaliakalnio gyventojai vertina jaukią, nekonfliktišką progimnazijos bendruomenę. Gyvenimas visose parapijos mokyklose yra savitas, turiningas, atliepiantis tėvų lūkesčius, suburiantis mokinius į darnias, palankias mokyti ir bręsti bendruomenes.

IŠ PARAPIJOS GYVENIMO

Parapijoje prasidėjo ignaciškos dvasinės pratybos „Eik į savo kambarėlį“

Valerija LIETUVNIKIENĖ

Spalio 10 d. šv. Mišiomis mūsų parapijoje prasidėjo ignaciškos dvasinės pratybos „Eik į savo kambarėlį“. Už susirinkusius šv. Mišias aukojo ir dvasinei kelionei palaimino parapijos vikaras kunigas Nerijus Pipiras. Jo paraginimas šv. Mišių pabaigoje: „Kas susirinkote į „kambarėlį“, rikiuokitės bažnyčios gale!“ nuskambėjo labai ignaciškai. Juk šv. Ignacas prieš atsivertimą buvo riteris; gal todėl ir savo mokymą pavadino pratybomis, nes manė, jog būtina treniruoti ir parengti sielą, kad ji galėtų rasti dievišką valią.

Spalio 17 d. buvome susitikę jau antrą kartą ir toliau susitikinėsime kiekvieną pirmadienį 33 savaites. Džiugu, kad į Dievo kvietimą atsiliepė tikrai didelis būrys – pratybas pradėjo per trisdešimt tikinčiųjų. Dievas subūrė labai

▶ Parapijoje prasidėjo ignaciškos dvasinės pratybos „Eik į savo kambarėlį“

skirtingus žmones, įvairaus amžiaus ir įvairių interesų, bet visus vienija tas pats troškimas – pajusti Dievo artumą, atpažinti Jo veikimą mūsų gyvenimuose, atrasti ar pagilinti santykį su Kristumi. Ir tai dar kartą liudija apie nenumaldomą mūsų širdžių troškulį Dievo; kaip sakė šv. Augustinas: „O Viešpatie, sukūrei mus sau, todėl nerami mūsų širdis, kol neatsiilsės tavėje.“

Suprasti dvasinį procesą padeda pratybų vadovas, todėl šiame kelyje atliekančius pratybas palydi kunigas jėzuitas tėvas. Aldonas Gudaitis SJ, o jam talkina Lietuvos krikščioniškojo gyvenimo bendruomenės narės. Kaip pirmuose susitikimuose pažymėjo t. Aldonas, per pratybas svarbiausia yra klausytis Dievo Žodžio ir melstis – tuomet žmogus išgyvena atsivertimą.

AKIRAČIAI

Helovinas. Kas tai?

Kun. Nerijus PIPIRAS

Helovino tradicija, atkeliavusi iš Jungtinių Amerikos Valstijų, vis labiau įsigali Vakarų kultūroje. Kai kurios hipotezės sieja ją su ugnies švente, kai ant kalvų buvo deginami dideli laužai siekiant atbaidyti piktąsias dvasias.

Pats „Helovino“ terminas – anglišių žodžių junginio, reiškiančio visų Šventųjų dieną, trumpinys. Paprastai švęstas spalio 31 dieną. Tikėta, kad tą dieną mirusių žmonių sielos lanko savo namus. Su laiku ši šventė įgavo niūrių sąsajų su dvasiomis, raganomis, bildukais, juodomis katėmis, burtininkais, demonais, tapdama galimybe nuraminti antgamtinės jėgas valdančią gamtą. Dažnai tokią pagonišką tradiciją užvaldo satanistai, siedami visa tai su juodosiomis mišiomis ir seksualinėmis orgijomis, susijusiomis su demonišku kultu. Nuo Viduramžių buvo tikima, kad prieš pragarišką burtininkų galią ir nuo visokios rūšies blogio saugo į tuščiavidurį moliūgą įdėtos žvakės šviesa, kuri iki pat šių laikų yra Helovino simbolis ir žaismingas atributas. Tai vadinama Jacko žibintu – pavadinimas kilęs nuo naktinių sargų pavadinimo, arba vardo žmogaus, kuris buvo nubaustas už paktą su velniu. Šviesa simbolizuoja apsaugą ne tik rudens naktimis, bet ir iki pat Paskutiniojo teismo dienos, išskaptuotas moliūgas – tarsi demono galva.

Pexels.com foto

Šiandien Helovinas atrodo tarsi nekalta šventė, nuimanti paslaptį apie okultinį – demonų pasaulį. Kaip skirtingų, svetimų krikščionybei tradicijų kratynys, naudojamas pavojingais tikėjimais ir kultais. Tokie ženklai, kaip mirtis, kraujas, dvasios žmogaus psichologinei pusiausvyrai gali pridaryti daug žalos. Todėl iš religinio požiūrio šis, vis labiau Vakarų kultūroje beįsišaknijantis reiškinys, tampa grėsmingu: magiškas elgesys tampa esmine kulto dalimi; mąstymas ir veiksmas įgauna vis daugiau okultizmo bruožų – ezoterinis, kadangi orientuotas ne tik į dalykus, susijusius su žemiškuoju gyvenimu, bet siekia daug toliau, į dvasinę žmogaus sferą, atveriantis jį pavojingai tikrovei, palydint jį iki santykių su Dievu, kitais žmonėmis ir net pačiu savimi praradimo.

(Parengta pagal Pawel Szuppe straipsnį „Helovinas. Kas tai?“. Į lietuvių kalbą vertė kun. Edmundas Rinkevičius)

PARAPIJOS INFORMACIJA

Informacija apie pamaldų tvarką lapkričio 1–2 d.

Lapkričio 1 d. – Visų Šventųjų šventė

Pamaldos vyksta sekmadienio tvarka.

17.00 val. bazilikoje giedamas Rožinis už mirusiuosius. Po vakarinių šv. Mišių – procesija už mirusiuosius

Lapkričio 2 d. – Maldos už mirusiuosius diena (Vėlinės)

Pamaldos vyksta **8.00, 9.30, 11.00 ir 18.00 val.**

17.00 val. bazilikoje giedamas Rožinis už mirusiuosius.

Po vakarinių šv. Mišių – procesija už mirusiuosius.

Lapkričio mėn. 1–8 d. bažnyčiose minimas Maldos už mirusiuosius aštuondienis, kai meldžiamės už amžinybėn iškeliavusius.

Galime laimėti mirusiesiems visuotinius atlaidus, jei aplankoma bažnyčia, sukalbama „Tėve mūsų“ malda ir Tikėjimo išpažinimas.

8.00 ir 18.00 val. bus aukojamos sudėtinės šv. Mišios už mirusiuosius.

Bazilikoje ant staliuko yra lapeliai, kuriuose galite užrašyti savo intencijas Vėlinių oktavai už mirusiuosius. Auką ir užpildytus lapelius prašome įmesti į aukų dėžutę.

Lapkričio mėn. liturginis kalendorius

- 1 – Visi šventieji
- 2 – Mirusiųjų minėjimo diena (Vėlinės)
- 6 – XXXII eilinis sekmadienis
- 13 – XXXIII eilinis sekmadienis. Pasaulinė vargstančiųjų diena
- 16 – Švč. Mergelė Marija, Gailestingumo Motina
- 20 – Kristus, Visatos Valdovas (Kristus Karalius)
- 27 – I Advento sekmadienis
- 30 – Šv. Andriejus, apaštalas